МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ У ВИЩІЙ МЕДИЧНІЙ ШКОЛІ

Науково-методична міжуніверситетська конференція
з міжнародною участю

Одеса, 18–20 січня 2023 року

Матеріали конференції

За редакцією доктора медичних наук,
професора В. Г. Марічереда

Одеса
ОНМедУ
2023

УДК 61:378(043.2)

З-12

Відповідальна за випуск — д. е. н., доц. В. І. Борщ

Редакційна колегія:

В. Г. Марічереда, д. мед. н., проф.,

С. Г. Котюжинська, д. мед. н., проф.,

Л. М. Унгурян, д. фарм. н. проф.

Т. В. Чабан, д. мед. н., проф.,

А. І. Гулюк, д. мед. н., проф.

І. П. Аннєнкова, д. пед. н., доц.,

В. І. Борщ, д. е. н., доц.

Е. С. Бурячківський, к. мед. н., доц.,

Н. Л. Кусик, к. е. н., доц.,

К. М. Усиченко, к. мед. н.,

Ю. Ю. Петровський, к. мед. н.

Рекомендовано до друку
Вченою радою Одеського національного
медичного університету МОЗ України
Протокол № 3 від 31.01.2023 р.

З-12 **Забезпечення** якості освіти у вищій медичній школі : наук.-метод. міжуніверситет. конф. з міжнар. участю. Одеса, 18–20 січня 2023 року : матеріали конф. / за ред. д. мед. н., проф. В. Г. Марічереда. [Електронне видання]. – Одеса : ОНМедУ, 2023. – 616 с.

ISBN 978-966-443-123-8

Матеріали конференції, присвяченої забезпеченню якості освіти у вищій медичній школі, містять тези доповідей учасників.

УДК 61:378(043.2)

ISBN 978-966-443-123-8

© Одеський національний медичний університет, 2023

3. Климко Л. В. Інноваційне освітнє середовище в умовах реформування освіти. *Управління школою*. 2019. № 22–24. С. 80–82.

4. Книш І., Кочубей Н. Нова освітня парадигма в контексті сучасних технологій. *Вища школа*. 2017. № 9. С. 100–116.

5. Козлов Г. О. Розвиток інформаційної компетентності педагогів. *Управління школою*. 2019. № 7–9. С. 30–32.

6. Лисенко О. Інноваційні підходи до організації методичної роботи в закладах освіти. *Управління школою.* 2019. № 22–24. С. 83–84.

Шиян Денис Миколайович,
доктор медичних наук, професор, ректор

Давидова Жанна Вадимівна,
кандидат педагогічних наук, доцент, проректор

СИМУЛЯЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ РЕАЛІЗАЦІЇ КЕЙС-МЕТОДІВ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

ПВНЗ «Харківський міжнародний медичний університет»

Значна увага у роботі зі студентами-медиками надається універсальному методу кейсів, що урізноманітнює завдання, оскільки вони дають можливість працювати в синхронному та асинхронному режимах. Складаючи кейси, викладачі можуть враховувати культурні норми, релігійні переконання тощо. Розв’язуючи кейси студенти можуть:

— формулювати проблему;

— розробляти стратегію та шукати шляхи вирішення визначеної проблеми;

— самостійно знаходити додаткову інформацію;

— шукати нюанси кожної наведеної конкретної клінічної ситуації;

— брати участь у груповому обговоренні проблеми;

— «проживати» ситуацію у реальному житті;

— презентувати результати роботи (індивідуально або у групі) [1, с. 46–47].

Для реалізації методу кейсів у освітній процес запроваджено інноваційні симуляційні технології з використанням програмного забезпечення. Симулятивне навчання у медичній освіті надає можливість студентам набувати клінічного досвіду у контрольованому безпечному середовищі без ризику для пацієнта. Існують різноманітні симулятивні інструменти: симуляційний пацієнт, віртуальний пацієнт, статичні чи інтерактивні симуляційні моделі, тренажери, екранні симулятори, ігри тощо. Збирання історії хвороби та клінічне міркування є складним процесом, що включає вміння опитування, спілкування, міжособистісної взаємодії, професійні знання, пізнання та метапізнання. Симулятори є новою стратегією медичної освіти, що дозволяє студентам повторювати певні сценарії стільки разів скільки потрібно, робити помилки, вчитися на помилках, розмірковувати, отримувати відповідний зворотній зв'язок, рефлексувати та вдосконалювати клінічні навички без ризику для пацієнтів [2]. Віртуальний пацієнт є стандартизованим програмним забезпеченням, що дозволяє симулювати реальні клінічні сценарії від найбільш розповсюджених клінічних випадків до критичних ситуацій. Тобто Віртуальний пацієнт надає можливість студентам навчатися у віртуальних сценаріях таких клінічних випадків, з якими складно взаємодіяти у реальному житті.

Оцінювання рівня набутих знань, навичок та клінічного міркування також здійснюється за допомогою віртуального середовища, а саме у програмі «Віртуальний пацієнт» через інтеграцію клінічних та лабораторних даних для здійснення диференційної діагностики. Студентам надається певний кейс на базі віртуального пацієнта, но основі якого сформульовані запитання, що стосуються історії хвороби, фізикального дослідження, лабораторних досліджень. Оцінюється коректність постановки діагнозу на основі отриманих даних пацієнта. Також застосування програми віртуального пацієнта доцільно при самооцінюванні студентами власних набутих навичок. Перевагами даної технології є можливість проходити оцінювання необмежену кількість разів, зосереджуючись на проблемних питаннях. Вказана система є повністю об'єктивною і не залежить від людського фактору при оцінюванні результатів. Така діяльність сприяє розвиненню навичок критичного міркування, рефлексії щодо процесу та результатів збирання та оцінювання необхідних даних.

Список літератури

1. Компетентнісний підхід у медичній освіті : метод. посіб. / А. Мигаль [та ін.]. Київ, 2021. 80 с. URL: https://mededu.org.ua/wp-content/themes/metheme/assets/pdf/lib6.pdf (дата звернення: 07.04.2021)

2. Isaza-Restrepo, A., Gómez, M. T., Cifuentes, G. et al. The virtual patient as a learning tool: a mixed quantitative qualitative study. BMC Med Educ 18, 297 (2018). https://doi.org/10.1186/s12909-018-1395-8

Яблончук Вікторія Георгіївна,
асистент кафедри
симуляційних медичних технологій

Закритов Денис Олексійович,
асистент кафедри пропедевтики
внутрішніх хвороб та терапії

ВИКОРИСТАННЯ СИМУЛЯЦІЙНИХ МЕДИЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ ПІД ЧАС ПРОХОДЖЕННЯ ВИРОБНИЧОЇ ПРАКТИКИ

Одеський національний медичний університет

Виробнича практика для здобувачів освіти медичних ЗВО є невід'ємною частиною навчання. Головна мета проведення практики — закріплення та удосконалення отриманих теоретичних знань, опанування практичних навичок в умовах майбутньої діяльності на базі закладів охорони здоров'я. Окрім того здобувачі навчаються вести медичну документацію, вибудовувати відносини в медичному колективі, працювати в команді, краще розуміють правила деонтології та медичної етики при спілкуванні з пацієнтами.

Але, виникають і певні виклики під час набуття таких навичок. У сучасних умовах доступ до пацієнтів може бути обмеженим, що пов'язано з COVID-19 або військовим станом. З більш високими вимогами до якості медичних послуг з боку пацієнтів та їх родичів. У той самий час, і здобувачі вищої освіти стають більш вибагливими з приводу щільного поєднання теорії з практикою. У цьому випадку на пе-